

Sygn. akt II UK 113/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z wniosku J. R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Poznaniu
o spłatę emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt III AUa 2118/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 września 2014 r., III AUa 2118/13 Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 16 lipca 2013 r., VII U 1748/13 wniesioną przez J.R. (wnioskodawczyni) przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (organ rentowy).

Sąd Apelacyjny orzekł, że zaskarżona decyzja zapadła w wyniku wniosku wnioskodawczyni z 14 grudnia 2012 r. o wznowienie postępowania w trybie art. 145a k.p.a. i uchylenie decyzji organu rentowego z 16 października 2012 r. o wstrzymaniu wypłaty emerytury od 1 października 2012 r. i o umorzenie postępowania w sprawie zwrotu nienależnie pobranych świadczeń od 1 stycznia 2011 r. do 30 września 2012 r., w oparciu o wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r. w sprawie K 2/12.

Sąd drugiej instancji uznał za słuszne stanowisko Sądu Okręgowego, który ograniczył rozpoznanie odwołania do rozpoznania zgodności z prawem tylko zaskarżonej decyzji z 21 marca 2013 r. Sąd Apelacyjny orzekł, że skutki przywołanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego nie obejmują ubezpieczonych, którzy, jak wnioskodawczynie, nabyli prawo do emerytury przed 8 stycznia 2009 r., także wtedy, gdy wypłata emerytury podlegała zawieszeniu w związku z kontynuowaniem przez nich zatrudnienia. Nie można więc uznać, że w sprawie występują przesłanki do wznowienia postępowania w trybie art. 145a k.p.a. w oparciu o wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r., o co wnosi wnioskodawczynie.

Wnioskodawczynie zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości, zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, tj. 1) art. 477⁹ § 1 k.p.c.; 2) art. 477^{14a} k.p.c.; 3) art. 328 § 2 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawczynie podniosła jej oczywistą zasadność, która przejawia się w charakterze zgłoszonych zarzutów procesowych, bowiem w opinii wnioskodawczynie bezsporny jest prymat odwołania się do sądu ubezpieczeń społecznych od decyzji organu rentowego, która to zasada została naruszona, wskutek czego doszło do uprawomocnienia się decyzji wydanej przez organ rentowy, co z kolei przenosi się na przymusową egzekucję ewentualnych obowiązków uregulowanych w decyzji organu rentowego. Ponadto, wnioskodawczynie podniosła, że skarga jest oczywiście zasadna również z tej przyczyny, iż nie można aprobować funkcjonowania sądów drugiej instancji, polegającego na orzekaniu wbrew materiałowi dowodowemu zgromadzonemu w sprawie i całkowitym pominięciu zarzutów wskazanych w treści apelacji.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawczynie nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ nie jest oczywiście zasadna.

Sąd drugiej instancji nie naruszył art. 477⁹ § 1 k.p.c., nie kwalifikując jako odwołań pism wnioskodawczynie o wstrzymanie wykonanie decyzji organ do czasu sporządzenia uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada

2012 r. w sprawie K 2/12. Z pism tych nie wynika, by wnioskodawczynie nie zgadzała się z decyzjami organu rentowego, zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego (wyroki Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2013 r., III UK 26/12; z 20 maja 2004 r., II UK 396/03). Ponadto, przepis ten nie jest adresowany do Sądu drugiej instancji, nie normuje postępowania przed tym sądem, a w konsekwencji samodzielnie nie może stanowić uzasadnionej podstawy zarzutów kasacyjnych.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu nie naruszył także art. 477^{14a} k.p.c. Zastosowanie tego przepisu przez Sąd drugiej instancji wymaga zaistnienia stanu określonego hipotezą przepisu art. 386 § 2 lub 4 k.p.c. Przepis art. 477^{14a} k.p.c. nie ma samodzielnego bytu niezależnego od art. 386 § 2 i 4 k.p.c. (zob. w szczególności postanowienia Sądu Najwyższego z 17 października 2011 r., I UZ 33/11; z 21 stycznia 2013 r., II UZ 67/12). Dlatego art. 477^{14a} k.p.c. powinien być stosowany w sytuacjach wyjątkowych, gdy wystąpiły przesłanki do zastosowania art. 386 § 2 lub 4 k.p.c., a wady postępowania przed organem rentowym (wady decyzji) były tak poważne, że nie było możliwe ich naprawienie w postępowaniu sądowym. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji może nastąpić wyłącznie w okolicznościach określonych w art. 386 § 2-4 k.p.c. Orzeczenie kasatoryjne musi poprzedzać stwierdzenie nieważności postępowania lub istnienia negatywnych przesłanek procesowych, a jest możliwe także wtedy, gdy Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy lub gdy wydanie wyroku na szczeblu drugiej instancji wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na oczywistą zasadność skargi nie przedstawia wyводу, z którego wynikałoby, że spełnione zostały przesłanki zastosowania art. 386 § 2 i 4 k.p.c., a tylko wtedy możliwe byłoby zastosowanie art. 477^{14a} k.p.c. Ponadto, przepis art. 386 § 2 i 4 k.p.c. nie został powołany w podstawie skargi kasacyjnej, co i tak uniemożliwiłoby Sądowi Najwyższemu weryfikowanie prawidłowości zastosowania art. 477^{14a} k.p.c.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

